

Sygnatura akt VI Ka 42/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 maja 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika (spr.)

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r.

sprawy **D. B.** ur. (...) w N.,

syna Z. i I.

oskarżonego z art. 267§1 kk i art. 287§1 kk i art. 278§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 października 2013 r. sygnatura akt IX K 1467/11

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. P. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 42/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach uznał oskarżonego D. B. za winnego tego, iż w dniu 9 października 2007 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzyskując bez uprawnienia informację dla niego nieprzeznaczoną, przełamując elektroniczne zabezpieczenia bankowego konta internetowego w Banku (...) S.A., należącego do T. K., bez upoważnienia wpłynął na automatyczne przetwarzanie danych wprowadzając trzykrotnie nowe zapisy danych informatycznych, czym doprowadził do dokonania trzech przelewów środków pieniężnych w

łącznej kwocie 98.800 zł z w/w konta internetowego T. K. na swoje internetowe konto bankowe, a następnie wypłacił powyższą kwotę zabierając pieniądze w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę T. K. i Banku (...) S.A. z/s w W., tj. występku z art. 267 § 1 k.k. i art. 287 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na jej poczet na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, to jest okres tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 17 stycznia 2013 roku do dnia 26 marca 2013 roku. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 98.800 złotych na rzecz oskarżyciela posiłkowego Banku (...) S.A. z/s w W.. W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od zapłaty wydatków poniesionych w postępowaniu obciążając nimi Skarb Państwa i na mocy art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w prawach karnych odstąpiono od obciążania oskarżonego opłatą.

Apelację od wyroku, zaskarżając go w całości. wywiódł obrońca oskarżonego, który zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 267 § 1 k.k., art. 287 § 1 k.k. oraz 279 k.k. poprzez ich błędną wykładnię w efekcie, której przyjęto, iż działania oskarżonego wyczerpują znamiona tych przestępstw;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez przyjęcie błędną ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, przełamał elektroniczne zabezpieczenie konta internetowego, a tym samym uzyskał informacje, która dla niego nie była przeznaczona, a nadto bez upoważnienia wpłynął na automatyczne przetwarzanie danych wprowadzając trzykrotnie nowe zapisy danych informatycznych. Następnie dokonał 3 przelewów środków pieniężnych na konto swoje, które potem były wypłacone. Tym samym dokonał zaboru celem ich przywłaszczenia.

W oparciu o tak postawione zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Apelujący w uzasadnieniu środka odwoławczego uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne sądu meriti, zgodnie z którymi:

1. oskarżony założył konto internetowe w Banku (...), na które przelano pieniądze z konta pokrzywdzonego, a które to pieniądze on sam częściowo wypłacił;

2. oskarżony nie działał sam, gdyż do działania polegającego na przełamaniu zabezpieczeń konta bankowego pokrzywdzonego z pewnością wymagana jest wiedza specjalistyczna - informatyczna;

3. po dokonaniu przelewów z konta pokrzywdzonego na konto oskarżonego, został zniszczony system operacyjny zainstalowany w komputerze pokrzywdzonego;

4. w postępowaniu nie ustalono, z jakiego komputera włamano się na konto pokrzywdzonego.

Równocześnie z faktu, iż z materiału zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby oskarżony podjął jakiegokolwiek kroki zmierzające do uzyskania bez uprawnień dostępu do informacji dla niego nieprzeznaczonej, skarżący wysnuwa całkowicie nieuprawniony wniosek, że nie jest możliwe przypisanie zarzuczonego mu przestępstwa polegającego na uzyskaniu bez uprawnienia dostępu do informacji nieprzeznaczonej dla sprawy, przełamaniu elektronicznych zabezpieczeń bankowego konta internetowego oraz wpłynięciu na automatyczne przetwarzanie danych. Przestępstwo wyczerpujące znamiona czynów stypizowanych w art. 267 § 1 k.k. i art. 287 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu i kwalifikowane z wszystkich tych przepisów zgodnie z art. 11 § 2 k.k. zgodnie z ustaleniami sądu I instancji popełnione zostało przez oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a więc w formie współsprawstwa. Nie budzi jakichkolwiek kontrowersji powszechnie przyjmowany w piśmiennictwie i

orzecznictwie poglądy, że jurydyczna istota współsprawstwa zasadza się na stworzeniu podstaw do przypisania każdemu ze współsprawców całości popełnionego wspólnie przez kilka osób przestępstwa, a więc także tego, co zostało realizowane przez innych współdziałających, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam "wykonał" czyn zabroniony (a więc zrealizował jego znamiona w całości własnoręcznie), niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających (por. wyrok SA w Krakowie z 15 stycznia 2003 r., II Aka 353/02, Prok. i Pr. 2003, z. 9, poz. 18; wyrok SA w Lublinie z 15 czerwca 2000 r., II Aka 70/00, Prok. i Pr. 2001, z. 5, poz. 24). Wypada również przypomnieć, że porozumienie o którym mówi art. 18 § 1 k.k. odnosi się do wspólnego wykonania czynu zabronionego, co oznacza uzgodnienie przyszłych zachowań sprawców związanych z planowanym przedsięwzięciem. Choć porozumienie może odnosić się do jednoznacznie scharakteryzowanego normatywnie przyszłego zdarzenia, które jest obejmowane świadomością uczestników porozumienia i objęte chęcią lub stosunkiem woli w postaci "godzenia się", może jednak obejmować tylko mniej lub bardziej dokładnie sprecyzowane zachowania umawiających się osób, którym nie towarzyszy świadomość ich normatywnego znaczenia, przy czym obiektywnie z realizacją porozumienia może łączyć się prawdopodobieństwo popełnienia przez jego uczestników czynu zabronionego. (por. Piotr Kardas [w:] Zoll Andrzej (red.), Bogdan Grzegorz, Ćwiakalski Zbigniew, Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Szewczyk Maria, Wróbel Włodzimierz. Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k. Zakamycze, 2004. teza 31 do art. 18 k.k. Ustawa nie wymaga przy tym żadnej szczególnej formy, w jakiej zawarte miałyby być porozumienie, co przesądza, że może mieć ono albo wyraźny albo konkludentny charakter.

W świetle powyższych uwag fakt niewykazania w postępowaniu dowodowym, że to oskarżony osobiście dokonał czynności wykonawczych opisanych w art. 267 § 1 k.k. jak też art. 287 § 1 k.k. w żadnym razie nie stoi na przeszkodzie przypisania mu właśnie w formie współsprawstwa czynu wyczerpującego znamiona opisane w powołanych przepisach.

Skarżący próbuje zakwestionować w apelacji ustalenia dotyczące działania oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zarzucając, naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., przy ocenie materiału dowodowego, która doprowadziła sąd meriti do wskazanych ustaleń. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu apelacji sprowadza się jednak jedynie do tezy, że „ocena zaprezentowana przez Sąd Rejonowy, jest jedynie domysłami, czy też jedną z możliwych wersji hipotetycznych wydarzeń, nie znajdująca żadnego poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym i sprzeczna z poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami faktycznymi.” Tymczasem dowodem, który stanowi główne i całkowicie przekonujące źródło dowodowe dotyczące działania oskarżonego w porozumieniu z inną osobą są same wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym uznane za przez sąd I instancji za wiarygodne. Skarżący nawet nie starał się w swojej apelacji wykazać przyczyn, dla których uznanie wyjaśnień oskarżonego w tej materii za wiarygodne miałyby naruszać reguły oceny dowodów z art. 7 k.p.k., a więc zasady logiki, doświadczenia życiowego czy też wskazania wiedzy. Wobec oczywistych braków uzasadnienia apelacji nie sposób odgadnąć również, jakie to niedające się usunąć wątpliwości winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k., nie mówiąc o tym jakie to okoliczności mające świadczyć na korzyść oskarżonego uchybieniem art. 4 k.p.k. nie zostały zbadane czy też uwzględnione przez sąd. Zważywszy na to, że apelujący nie dał sposobności do rzeczowego odniesienia się do jego argumentów Sądowi Odwoławczemu pozostaje jedynie poprzestać na całkowitej aprobachie przedstawionej w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku oceny dowodów, którą uznać należy za logiczną, zgodną z zasadami doświadczenia życiowego, jak i wskazaniem wiedzy.

Z uwagi na powyższe należało całkowicie zaaprobować poczynione przez sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak i kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu przestępstwa.

Wymierzona oskarżonemu kara w żadnym razie nie przekracza stopnia winy oskarżonego i adekwatna pozostaje do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Orzeczona kara bezwzględna pozbawienia wolności jest w pełni uzasadniona koniecznością realizacji celów zapobiegawczych, w szczególności wobec sprawcy uprzednio wielokrotnie karanego.

Nie znajdując także uchybień niewskazanych w wywiedzionym środku odwoławczym a podlegających uwzględnieniu z urzędu Sąd Odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Z uwagi na prognozowany pobyt skazanego w zakładzie karnym i ograniczenie z tego tytułu jego zdolności zarobkowych Sąd Odwoławczy uznał, że pokrycie przez oskarżonego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Dlatego też z obowiązku zapłaty tych kosztów oskarżony został zwolniony a wydatkami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.